

Зарубіжні авторські зібрання

Абрагам Ґрейс Меррітт

**ПОВЗИ, ТІНЕ,
ПЛАЗУЙ !**

Харків
«ФОЛІО»
2023

Розділ 1
ЧОТИРИ САМОГУБСТВА

Похмуро розпаковував я свої речі у Клубі дослідників. Депресія, що охопила мене напередодні, коли я прокинувся у каюті, ніяк не минала. Скидалося на спогади про жах, подробиці якого забулися, але він залишається на межі свідомості. До цього додалися й інші дратівливі обставини.

Звісно, я не очікував, що моє повернення додому віатиме спеціальна делегація від мерії. Але те, що ні Беннетт, ні Ролстон мене не зустріли, викликало тривогу. Перед відплиттям я написав їм обом і сподівався, що хоча б один із них чекатиме мене на пристані.

Це ж мої найближчі друзі, і якась дивна ворожість між ними часто мене дивувала. Всупереч взаємній симпатії вони не сприймали дій одне одного. Мені здавалося, що внутрішньо вони навіть ближчі між собою, ніж зі мною; вони могли б стати Дамоном і Фінтієм¹, якби кожен не був настільки критичним до життя іншого; втім, можливо, вони таки були Дамоном і Фінтієм, попри все.

Багато століть тому друзяка Езоп сформулював їхні відмінності в байці про бабку та мураху. Білл Беннетт був мурахою. Серйозний, працьовитий син доктора Лайонела Беннетта став одним із п'яти найвидатніших фахівців сучасного цивілізованого світу з патології мозку. Наголошую, що йдеться про сучасний і цивілізований світ, бо в мене

¹ Дамон і Фінтій, або Дамон і Пітіас (IV ст. до н. е.) — піфгорійці із Сиракуз, які стали символом чоловічої дружби.

є докази: той світ, який ми називаємо нецивілізованим, має набагато більше таких експертів, і в мене є підстави вважати, що стародавній світ у цій царині мав більші знання, ніж сучасні світи — і цивілізований, і нецивілізований.

Старший Беннетт був одним із тих рідкісних фахівців, які більше думають про свою роботу, ніж про банківський рахунок. Уславлений, але неможливий Беннетт-молодший — мій ровесник, йому тридцять п'ять. Я знав, що батько багато в чому спирався на сина. Підозрював також, що в дечому, особливо у вивченні підсвідомості, син перевершив батька, у нього гнучкіший і відкритіший розум. Рік тому Білл написав мені, що його батько помер, а сам він тепер працює асистентом доктора Остіна Ловелла, зайнявши місце доктора Девіда Брейла, який загинув від падіння канделябра у приватній клініці доктора Ловелла.

Дік Ролстон — бабка. Спадкоємець таких величезних статків, що навіть зуби депресії змогли його лишень трішки подряпати. Типовий взірець сина багатія, який не вбачає в роботі ні задоволення, ні радості, ні користі, ні жодних інших переваг. Безтурботний, розумний, щедрий, але, безумовно, першокласний ледар.

А я виконував роль посередника, слугував мостом для їхніх зустрічей. Я маю медичний диплом, але також і гроші, що рятують від нудної практики — достатньо, щоб чинити, що захочу, тобто вештатися земною кулею, вивчаючи етнологію. Особливо в тих царинах, які мої медичні й інші «наукові брати» називають забобонами: чаклунство, чародійство, вуду тощо. У своїх дослідженнях я так само пристрасний, як і Білл у своїх.

І він це знав.

З іншого боку, Дік пояснював мої мандри інстинктом волоцюги, що його я успадкував від одного зі своїх бретонських пращурів, пірата, який відплив із Сен-Мало та заслужив у Новому світі криваву репутацію і врешті закінчив свій шлях на шибениці. Мої ж незвичні інтереси Дік припи-

сував тому, що серед моїх предків були дві відьми, спалені в Бретані.

Я був йому цілком зрозумілим. А от із Біллом не було так просто.

Тимчасом я роздратовано міркував, що хоч і був відсутній три роки, це все ж занадто короткий час, щоб мене забути. Але потім вдалося струсити кепський настрій і посміятися з самого себе. Зрештою, друзі могли не отримати моїх листів, або мали зустрічі, які не могли скасувати, і кожен вважав, що інший обов'язково вийде по мене.

На ліжку лежала вечірня газета, вчорашнє число. Мій погляд зупинився на заголовку, і відразу стало не до сміху. Заголовок повідомляв:

*Спадкоємець п'яти мільйонів наклав на себе руки
Ричард Дж. Ролстон-молодший пустив собі кулю в лоб
Я прочитав замітку.*

«Ричарда Дж. Ролстона-молодшого, який два роки тому успадкував більш як п'ять мільйонів після смерті свого батька, власника копалень, сьогодні вранці знайшли мертвим у його ліжку на 78-й вулиці. Він вистрелив собі в голову й миттєво помер. Пістолет лежав на підлозі, випавши з його руки. Слідчі встановили, що на пістолеті є лише відбитки пальців власника.

Тіло виявив управитель дому Джон Сімпсон, який розповів, що увійшов до кімнати, як завжди, о восьмій годині ранку. За станом тіла доктор Пібоді з коронерської служби встановив, що постріл зроблено близько третьої години ночі, тобто приблизно за п'ять годин до того, як Сімпсон виявив тіло».

Третя година? У мене мороз пішов по шкірі. Якщо врахувати різницю між корабельним часом і часом у Нью-Йорку, то це саме та мить, коли я прокинувся в дивній депресії. Я став читати далі.

«Якщо розповідь Сімпсона правдива, а поліція не має підстав у цьому сумніватися, самогубство не було підготовлене

заздалегідь, а вчинене внаслідок раптового мимовільного імпульсу. Це припущення підкріплює знайдений лист, який Ролстон почав писати, але не закінчив і подер. Клапти паперу знайшли під столом у спальні. У посланні написано:

«Любий Білле, даруй, але я вже не можу витримати. Я хотів би, щоб ти вважав це об'єктивним, а не суб'єктивним явищем, хай яким неймовірним це б не видавалося. Якби тут був Алан. Він знає більше...»

У цей момент Ролстон, вочевидь, змінив свої наміри та розірвав листа. Поліція хотіла б знати, хто такий Алан і про що він «знає більше». Вона також сподівається, що Білл, якому адресовано листа, з'явиться. Немає жодних сумнівів, що ми маємо справу із самогубством, але, можливо, той, хто щось знає про «об'єктивний, а не суб'єктивний характер явища», проллє світло на мотиви цього вчинку загиблого.

Зараз не відомі причини, з яких пан Ролстон заподіяв собі смерть. Його адвокати, відома фірма «Вінстон, Сміт енд Вайт», запевнили правоохоронців, що стан справ їхнього клієнта в повному порядку і що жодних «ускладнень» у його житті не було. Відомо також, що, на відміну від більшості синів багатіїв, Ролстон ніколи не вплутувався у скандали.

Це четвертий за останні три місяці випадок самогубства заможних людей приблизно Ролстонового віку і такого ж способу життя. Насправді обставини в усіх чотирьох випадках самогубств є настільки подібними, що поліція серйозно розглядає можливість змови самогубців.

Перша з цих чотирьох смертей сталася 15 липня, коли Джон Марстон, всесвітньо відомий гравець у поло, прострелив собі голову в спальні свого заміського будинку в Локаст-Воллі, Лонг-Айленд. Причин цього самогубства так і не виявили. Як і Ролстон, Марстон був неодружений.

6 серпня під Рівергедом, Лонг-Айленд, знайшли тіло Волтера Сент-Клера Келгауна в його родстері. Він з'їхав із голов-

ної дороги, обабіч якої густо ростуть дерева, у відкрите поле, і вже там пустив собі кулю в голову. Причина досі не відома. Келгаун три роки як був розлучений.

21 серпня Ричард Стентон, мільйонер, яхтсмен і мандрівник, вистрелив собі в скроню на облавку власної океанської яхти «Трінкуло». Це сталося напередодні його запланованої подорожі до Південної Америки»...

Я читав і читав... Міркування з приводу змови самогубців, що нібито була спричинена нудьгою та хворобливим прагненням гострих відчуттів... Історії Марстона, Келгауна та Стентона... Некролог Діка...

Читав, не цілком розуміючи прочитане, але, як і раніше, здавалося, що цього не може бути. Не було жодних причин для самогубства Діка. В усьому світі немає чоловіка, який був би менше за нього здатен накласти на себе руки. Теорія змови самогубців абсурдна, принаймні щодо Діка. Зрозуміло, що я є тим Аланом із листа, а Білл — це Беннетт. Але що я таке знаю, через що Дік потребував мене?

Задзеленчав телефон.

— До вас доктор Беннетт.

— Запросить його, — сказав я і про себе додав: — Дяка Богу!

Увійшов Білл. Він був блідий і виснажений, як людина у час важких випробувань, які ще не минули. В його очах завмер жах, ніби він дивився не так на мене, як все ще на те, що викликало цей жах. З відсутнім поглядом він подав мені руку і зронив:

— Радий, що ти повернувся, Алане.

У другій руці я тримав газету. Він узяв її, глипнув на число і сказав:

— Учорашня. Ну, тут усе є. Усе, що знає поліція.

Це прозвучало дивно. Тож я запитав:

— Хочеш сказати, що вони знають не все?

Відповідь здалася мені ухильною.

— О, у них є всі факти. Дік прострелив собі голову. І вони мають рацію, пов'язуючи всі ці смерті...

— Що ти знаєш таке, чого не знає поліція, Білле? — знову запитав я.

— Що Діка вбили! — відповів він.

Я здивовано зиркнув на нього.

— Але ж він пустив кулю собі в голову...

— Твоє здивування зрозуміле. Знаю, що Дік вистрелив у себе, але водночас я впевнений, що його вбили.

Він сів на ліжку і сказав:

— Мені треба випити.

Я сягнув по пляшку шотландського віскі, яку стюард клубу завбачливо поставив у моїй кімнаті, щоб я міг відзначити повернення. Білл налив собі велику порцію і повторив:

— Радий, що ти повернувся! На нас чекає важка робота, Алане!

Я налив і собі та спитав:

— Яка робота? Знайти вбивцю Діка?

— Так, — відповів він, — але не тільки. Треба припинити ці вбивства.

Я знову налив йому й собі:

— Досить ходити околяса. Кажі, в чому річ.

Він у задумі поглянув на мене і тихо відповів:

— Ні, Алане. Ще ні. — Мій приятель поставив склянку. — Припустімо, ти відкрив нового збудника хвороби, невідомий мікроб, або вважаєш, що відкрив. Ти вивчив його та виявив його особливості. Припустімо, ти хочеш, щоби хтось перевірів твої висновки. Що ти в такому разі робитимеш? Повідомиш одразу всі свої результати й попросиш зазирнути в мікроскоп, щоб підтвердити їх? Чи лише даси найзагальнішу інформацію та запропонуєш поглянути в мікроскоп і все виявити самому?

— Певна річ, повідомлю тільки загальні відомості, і нехай дивиться сам.

— Логічно. Ну, здається, я відкрив такого нового збудника, хоча краще сказати, старого, та він не має нічого спільного з мікробами. Але більше я тобі нічого не скажу, доки ти сам не «зазирнеш у мікроскоп». Не хочу, щоб моя думка впливала на твою. Потрібна газета.

Я зателефонував і попросив принести свіже число. Білл одразу ж почав гортати. Переглянув першу шпальту, тоді наступні, доки не знайшов те, що шукав.

— Випадок Діка перемістився з першої шпальти на п'яту, — сказав він. — Ось. Прочитай перші кілька абзаців, решта — переспів уже відомого та пустопорожні міркування. Цілком пусті.

Я став читати:

«Доктор Вільям Беннетт, відомий фахівець із лікування хвороб мозку й асистент знаменитого психіатра доктора Остіна Ловелла, сьогодні вранці прийшов у поліцію і заявив, що він і є той Білл із незакінченого листа, знайденого в спальні Ричарда Дж. Ролстона-молодшого, після того, як той учора вранці вкоротив собі віку.

Доктор Беннетт заявив, що лист, без сумніву, адресовано йому, адже пан Ролстон — один із його найдавніших друзів, і він нещодавно просив про консультацію з приводу того, що можна назвати безсонням і лихими снами. Напередодні пан Ролстон вечеряв у доктора Беннетта. Лікар хотів, щоб пан Ролстон заночував у нього, і той спершу погодився, але потім передумав і пішов додому. Саме це він має на увазі у першій фразі свого послання. Професійний обов'язок змушує доктора Беннетта утриматися від подальшого опису симптомів хвороби пана Ролстона. Коли його запитали, чи можна пояснити самогубство Ролстона станом його психіки, доктор Беннетт обережно відповів, що самогубство завжди пояснюється станом психіки».

Незважаючи на розгубленість і горе, я не міг не усміхнутися.

«Доктор Беннетт заявив, що Алан, про якого згадується у листі, — це доктор Алан Каранак, також давній приятель пана Ролстона, який сьогодні повертається на «Августі» до Нью-Йорка після трирічного перебування в Північній Африці. Доктор Каранак добре відомий у наукових колах своїми етнологічними дослідженнями. Доктор Беннетт повідомив, що пан Ролстон вважав, нібито деякі симптоми його хвороби може пояснити доктор Каранак, який добре знається на психічних захворюваннях примітивних народів».

— А тепер головне, — сказав Беннетт і вказав на наступний абзац:

«Після візиту до поліції доктор Беннетт відповів на запитання репортерів, але не зміг повідомити жодних нових подробиць. Згадав лише, що за два тижні до смерті пан Ролстон зняв зі своїх рахунків значні суми грошей, але для чого він це зробив, невідомо. Ймовірно, доктор одразу ж пошкодував про сказане, заявивши, що це не має стосунку до самогубства пана Ролстона. Проте неохоче визнав, що може йтися про понад сто тисяч доларів і що поліцію повідомлено про цю обставину».

— Схоже на шантаж, — припустив я.

— Жодних доказів, — заперечив він. — Але тут передано все, що я сказав поліції та репортерам. Журналісти скоро будуть тут, Алане. І поліція. Але я йду. Ти мене не бачив. Не маєш жодного уявлення про те, що відбувається. Понад рік ти нічого не чув про Ролстона. Скажи їм, що коли вийдеш на контакт зі мною, можливо, зможеш щось додати. А зараз ти нічого не знаєш. І це правда: ти ж достоту нічого не знаєш. Тримайся цього.

Він пішов до дверей, але я його зупинив:

— Хвилинку, Білле. Але що ховається за всім тим, що я прочитав?

— Це старанно замаскована приманка, — пояснив він.

— Кого ж ти сподіваєшся піймати?

— Убивцю Діка.

Він повернувся до дверей.

— А також декого, цілком у твоєму смаку. Відьму.

І зачинив за собою двері.

Розділ 2

МАДЕМУАЗЕЛЬ ДАГУТ

Невдовзі після відходу Білла до мене навідався представник поліції. Було очевидно, що він вважав свій візит даремною формальністю. Запитання були поверховими, він навіть не поцікавився, чи я бачився з Беннеттом. Я почастував його віскі, і тоді він розслабився.

— Як не те, то се, — сказав поліціант. — Якщо в тебе нема грошей, то заганяєш себе до смерті, здобуваючи їх. А якщо є, то хтось постійно намагається тебе пограбувати. І тоді ще збожеволієш, як той бідолаха. І яка тоді користь від тих грошей? Я чув, що цей Ролстон був непоганим хлопцем.

Я погодився. Він випив ще й пішов.

Потім прийшли троє репортерів: один із «Сіті Ньюс» і двоє з вечірніх газет. Вони поставили кілька запитань про Діка, але їх більше цікавили мої мандри. Я відчув полегшення, послав по другу пляшку скотчу і розповів їм кілька побрехеньок про чарівні дзеркала жінок Риффу, які нібито у певний час і за певних умов можуть захопити відображення тих, кого кохають або ненавидять, і після цього розпоряджатися їхніми душами.

Репортер із «Сіті Ньюс» сказав, що якби риффські жінки навчили його свого мистецтва, він зміг би заволодіти душами всіх виробників дзеркал в Америці, допоміг би їм вийти з депресії і в такий спосіб розбагатіти. Інші двоє похмуро зауважили, що знають видавців, відображення яких вони готові ввіймати хоч зараз.

Я засміявся і сказав, що краще запросити одного-двох болгарських мулярів з успадкованим від предків знанням. А тоді заманити видавця і дати муляреві можливість

виміряти за допомогою мотузки його тінь. Після цього муляр покладе мотузку в скриньку, яку замурує в стіні. За сорок днів видавець помре, а його душа сидітиме ув'язнена в скриньці поруч із мотузкою.

Один із репортерів сумно визнав, що сорок днів — надто довго для чоловіка, якого він має на увазі. А другий із дитячою наївністю запитав, чи я вірю, що таке можливе. Я відповів, що так. Якщо людина переконана, що вона помре певного конкретного дня, то саме цього дня вона й спустить дух. Не тому, що її тінь виміряли мотузкою і замурували її, а через навіювання самій собі, самогіпноз. Приблизно так само шамани південних морів нібито передбачали смерть людини, і ця людина гинула у вказаний час, звичайно, тільки якщо вона знала, на коли саме шаман передбачив її смерть.

Я мав бути обачнішим. У ранкових газетах лише кілька рядками згадано, що я відповідав на запитання поліції і не зміг пролити світло на самогубство Ролстона. Але в газеті наївного репортера вміщено статтю, в якій повідомлялося:

«Хочете позбутися своїх ворогів? Роздобудьте чарівне дзеркало риффських жінок або запросіть болгарського муляра. Доктор Алан Каранак, відомий дослідник, розповідає, як позбутися тих, хто вам не вгодив. Але спершу ви маєте переконати їх, що можете це зробити», — волали заголовки.

Непогана стаття, хоч мені й захотілося вилятися. Я перечитав ще раз і засміявся. Зрештою, я сам у цьому винен. Задзвонив телефон, мене викликав Білл.

— Як тобі спало на гадку балакати з репортерами про тіні? — несподівано запитав він.

Здавалося, він сильно знервований. Я сказав:

— Та ніяк. А чому б мені не погомоніти з ними про тіні?

Якийсь час він мовчав. Відтак спитав:

— Нічого не підштовхнуло тебе до цієї теми? Ніхто її не запропонував?

— Все дивасніше й дивасніше¹, як казала Аліса. Ні, Білле, я сам порушив цю тему. І жодна тінь мені на вухо не нашіптувала...

Але він різко урвав:

— Не кажи так!

Тепер я й справді здивувався, бо в голосі Білла відчувався страх.

— Та жодної причини не було. Просто так сталося, — повторив я. — А в чому річ, Білле?

— Неважливо.

Я ще більше здивувався полегшенню в його голосі. Мій товариш раптом змінив тему:

— Завтра похорон Діка. Побачимося там.

Єдине, до чого мене неможливо змусити ані силою, ані вмовлянням, це бути присутнім на похованні друга. Якщо з похороном не пов'язані якісь цікаві чи незнайомі ритуали, він безглуздий. Шматок холодного м'яса для черв'яків, гротескно прикрашений косметичним мистецтвом трунаря. Запалі очі, які ніколи вже не захоплюватимуться красою хмар, моря, лісу. Вуха, закриті назавжди, і всі спогади про життя, що зігниють у мозку. Розмальований і припудрений символ марноти життя. Я хочу пам'ятати друзів живими, енергійними, спритними. Видиво труни заступає все це, і я втрачаю добрі згадки про людину. На мою думку, тварини в цьому сенсі чинять мудріше. Вони ховаються й умирають. Білл знає, що я про це думаю, тому я відповів:

— Там ми з тобою не побачимося. — І щоб ця відповідь не викликала спротиву, запитав: — Хтось клінув на твою приманку?

— І так, і ні. Це не те, чого я сподівався, але інформація викликала увагу в абсолютно несподіваних місцях. Після того, як я пішов від тебе, зателефонував адвокат Діка

¹ Льюїс Керролл. «Аліса в Країні Див». Переклад Валентина Корнієнка.

та спитав, що саме я знаю про гроші, які Дік зняв. Розповів, що вони намагаються, але не можуть з'ясувати, що Дік із ними вчинив. Він мені не повірив, певна річ, коли я відповів, що нічого не знаю і маю лише невиразні підозри. Я його не звинувачую. Сьогодні вранці зателефонував виконавець заповіту Стентона та поставив те саме запитання. Сказав, що перед смертю Стентон знімав значні суми, і вони не можуть виявити, куди вони поділися.

— Дивно, — аж присвиснув я. — А як щодо Келгауна та Марстона? Якщо в них те саме, це починає виразно тхнути.

— Намагаюся дізнатися, — відповів він. — Бувай...

— Хвилинку, Білле, — зупинив його я. — Я вмю чекати і таке інше. Але мене розпирає цікавість. Коли ми з тобою побачимося і що мені робити до того часу?

Він відповів з такою серйозною інтонацією, якої я в нього ще зроду не чув.

— Алане, нічого не роби, доки я не викладу перед тобою карти. Не хочу зараз нічого пояснювати, але повір, у мене є переконливі аргументи. Скажу тобі тільки одне. Твоє інтерв'ю — це ще одна приманка, і мені здається, вона навіть краща за мою.

Це було у вівторок. Звісно, я був неабияк здивований і збуджений. Настільки, що якби хто завгодно, крім Білла, попросив мене сидіти спокійно і нічого не робити, я б страшенно розсердився. Але Білл знає, що каже, я був у цьому впевнений. Тож я чекав.

У середу поховали Діка. Я переглядав свої нотатки і почав перший розділ книги про марокканських чаклунів. У четвер увечері зателефонував Білл.

— Завтра ввечері у доктора Ловелла буде невелика гостина, — повідомив він. — Доктор де Керадель із донькою. Хочу, щоб і ти прийшов. Обіцяю: буде цікаво.

Де Керадель? Знайоме прізвище.

— Хто це? — поцікавився я.

— Рене де Керадель, французький психіатр. Ти, мабуть, читав його...

— Так, справді, — згадав я. — Він продовжив експерименти Шарко з гіпнозу в лікарні «Сальпетрієр». Почав із того місця, на якому Шарко зупинився. Кілька років тому за нез'ясованих обставин покинув «Сальпетрієр». Чи то пацієнти померли, чи то він застосовував надто нетрадиційні методи.

— Це він.

— Прийду, — пообіцяв я. — Мені цікаво з ним зустрітись.

— Гарзд, — зрадів Білл. — Вечеря о сьомій тридцять. Одягни вечірній костюм. І прийди на годину раніше. Перш ніж зйдуться гості, з тобою хоче поговорити одна дівчина.

— Дівчина? — здивувався я.

— Елен, — із усмішкою пояснив Білл. — І не розчарувуй дівчину. Ти — її герой.

І він відклав слухавку.

Елен — сестра Білла. Молодша від мене років на десять. Я не бачив її п'ятнадцять років. Пригадав пустотливу дитину. Очі злегка розкосі та жовтувато-карі. Волосся рудувате. Коли я бачив її востаннє, була незграбною і повненькою. Ходила за мною крок в крок, коли я приїжджав до Білла на вакації, або сиділа і мовчки витріщалася на мене, і мене це жахливо дратувало.

Я не міг зрозуміти, що це: мовчазне захоплення чи якийсь підступ. Тоді їй було дванадцять. Ніколи не забуду, як вона з невинним виглядом всадила мене на осине гніздо; не забуду й того, як ліг у ліжку, а в ньому — кубло вужів. Перше могло статися випадково, хоч я в цьому сумнівався, але друге — ніяк. Я викинув вужів через вікно і згодом ні словом, ні поглядом, ні жестом не згадав про цю подію, отримавши як нагороду її явну розгубленість і німу цікавість. Я знав, що вона закінчила коледж Сміта і вивчала мистецтво у Флоренції. Цікаво, яка вона тепер.

ЗМІСТ

<i>Розділ 1.</i>	<i>Чотири самогубства</i>	<i>3</i>
<i>Розділ 2.</i>	<i>Мадемуазель Дагут</i>	<i>11</i>
<i>Розділ 3.</i>	<i>Теорії доктора де Кераделя</i>	<i>20</i>
<i>Розділ 4.</i>	<i>Втрачене місто Іс</i>	<i>32</i>
<i>Розділ 5.</i>	<i>Тінь, що шепоче</i>	<i>40</i>
<i>Розділ 6.</i>	<i>Поцілунок тіні</i>	<i>48</i>
<i>Розділ 7.</i>	<i>Коханець майстрині ляльок</i>	<i>59</i>
<i>Розділ 8.</i>	<i>У вежі Дагут. Нью-Йорк</i>	<i>66</i>
<i>Розділ 9.</i>	<i>У вежі Дагут. Іс</i>	<i>79</i>
<i>Розділ 10.</i>	<i>Геть із вежі Дагут</i>	<i>88</i>
<i>Розділ 11.</i>	<i>Дагут надсилає сувенір</i>	<i>94</i>
<i>Розділ 12.</i>	<i>Зникла біднота</i>	<i>102</i>
<i>Розділ 13.</i>	<i>Виклик Дагут</i>	<i>116</i>
<i>Розділ 14.</i>	<i>За стіною де Кераделя</i>	<i>129</i>
<i>Розділ 15.</i>	<i>За стіною де Кераделя — 2</i>	<i>142</i>
<i>Розділ 16.</i>	<i>Mael Bennique</i>	<i>153</i>
<i>Розділ 17.</i>	<i>Таріль для складання пожертв</i>	<i>165</i>
<i>Розділ 18.</i>	<i>Собаки Дагут</i>	<i>179</i>
<i>Розділ 19.</i>	<i>«Повзи, тіне!»</i>	<i>191</i>
<i>Розділ 20.</i>	<i>Останнє жертвоприношення</i>	<i>203</i>